

Εις μνημόσυνον αιώνιον του Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κυρού Χρυσόστομου (1927 - 17/9/1986)

[/ Πεμπτουσία](#)

Όταν άρχισα να γράφω για τον πατέρα Χρυσόστομο, τα αισθήματα που ένιωσα ήταν ανάμικτα.

Συγκίνηση μαζί με ευθύνη. Συγκίνηση γιατί προσπαθώντας να γράψω, ήρθαν στο νου μου πιο έντονα γεγονότα και λόγια του πατέρα και ευθύνη, διότι πώς θα μπορούσα μέσα σε τόσο λίγο χρόνο να διαλέξω τα πιο σημαντικά πράγματα; Αφού ολόκληρη η ζωή του ήταν ένα πέρασμα γεμάτο αγάπη και προσφορά. Ο Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος κατά κόσμο Αριστείδης Βούλτσος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1927. Τις εγκύκλιες σπουδές του τελείωσε στην Αθήνα, Και στη συνέχεια φοίτησε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τον Αύγουστο του 1944 συνελήφθηκε από τα στρατεύματα κατοχής στο μπλόκο του Βύρωνα και οδηγήθηκε στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου.

Από νεαρή ηλικία ως λαϊκός πήρε ενεργά μέρος στο ιεραποστολικό έργο της Εκκλησίας, ως κατηχητής της Ιεράς Αρχιεπισκοπής και ως στέλεχος των Ορθοδόξων Χριστιανικών Ενώσεων και κυρίως του Χριστιανικού Ομίλου Φοιτητών του σημερινού ΧΟΦΕ. Μετά το Θάνατο του πρωτοπρεσβύτερου π. Αγγέλου Νησιώτη έγινε πρόεδρος της ΟΧΕ και του ΧΟΦΕ. Υπηρετώντας τη στρατιωτική του θητεία συμμετέσχε στις επιχειρήσεις του Γράμμου και κατά το έτος 1951 - 1952, συμμετέχει στον πόλεμο της Κορέας. Αντικατέστησε ένα άλλο οικογενειάρχη συνάδελφο του στρατιώτη που επρόκειτο να σταλεί ύστερα από κλήρωση. Δεν φοβήθηκε τον κίνδυνο ενός πιθανού θανάτου. Η αυτοπροσφορά του αυτή δεν ήταν απλώς μια πράξη ηρωϊκή, αλλά πράξη άγια. Την Ιερατική του ζωή άρχισε ως μοναχός στη Μονή Πεντέλης το 1952. Χειροτονήθηκε διάκονος και τρία χρόνια αργότερα το 1955, χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και προχειρίσθηκε Αρχιμανδρίτης.

Για δεκαπέντε χρόνια (1955 - 1970) υπηρέτησε ως ιεροκήρυκας στις Ιερές Μητροπόλεις Άρτης, Ιωαννίνων, Αιγιαλείας και στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών. Έζησε πολλά χρόνια στην επαρχία σκορπίζοντας γύρω του την αγάπη και μόνο την αγάπη, αγάπη αυθόρμητη και ειλικρινή. Καθημερινά λίγο πριν από την ανατολή του ήλιου ξεκινούσε για μακρινά χωριά που μόνο με τα πόδια μπορούσε να φτάσει κανείς, αφού οι δρόμοι ήταν ανύπαρκτοι την εποχή εκείνη. Χωριά που ξεφύτρωναν σε άγονες περιοχές της Αιγιαλείας, πάνω στα Καλάβρυτα, γύρω από την Άρτα, τα Γιάννενα. Ήθελε να συμπαρασταθεί στον πόνο, να πάρει μέρος στη ζωή των απλών και φτωχών χωρικών, να μοιραστεί μαζί τους τη μίζερη δική τους ζωή, να τους μοιράσει τα ελάχιστα δικά του υπάρχοντα, χρήματα, ρούχα, αδειάζοντας έτσι το ασκητικό του διαμέρισμα, μένοντας συχνά ο ίδιος χωρίς τίποτε από ύλη, μα πάντα γεμάτος από αγάπη.

Η καρδιά του ήταν πλούσια σε αγάπη και κατανόηση και αγκάλιαζε τους πάντες, εχθρούς και φίλους. Υπήρξε ακόμα διευθυντής του Θεολογικού Οικοτροφείου της Αποστολικής Διακονίας (1965-68), διευθυντής της παιδουπόλεως Αγίου Ανδρέα Αττικής. Στις 15 Ιουνίου 1974 γίνεται μητροπολίτης της νεοσύστατης Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης. Εκεί πάλι συνεχίζει το έργο του. Ο Ιερός άμβωνας εγνώρισε, το γλαφυρό και φλογερό Ιεροκήρυκα, ο οποίος με τη διδασκαλία του συνήρπαζε τις ψυχές των ακροατών του. Με το κήρυγμά του, που ήταν απόηχος του εσωτερικού του βιώματος, περνούσε προς το λαό του Θεού το μήνυμα της λύτρωσης. Φρόντιζε ώστε να λειτουργούν κατηχητικά Σχολεία σε όλες τις ενορίες της Μητρόπολης Νέας Σμύρνης. Επανδρωμένα με κατάλληλα στελέχη, όπως και κέντρα νεότητας με ανάλογο εξοπλισμό.

Σε πολλά εκατομμύρια δραχμών ετησίως ήταν οι δαπάνες της Μητρόπολης για την ανακούφιση των γερόντων, την ενίσχυση των φτωχών και την παροχή υποτροφιών σε άπορους σπουδαστές. Ακούραστος, έτρεχε παντού να δώσει τη χαρά, την ανακούφιση. Να μοιραστεί τη θλίψη, την κακοτυχία, την ανημποριά. Πόσες φορές δεν βρισκόταν σε σπίτια ανήμπορων και παραμελημένων γερόντων! Ανασηκώνοντας τα ράσα έπαιρνε τη σκούπα και καθάριζε το σπίτι, ενώ παρηγορούσε με λόγια αγάπης, Φεύγοντας χωρίς να τον δει κανένας, ακουμπούσε χρήματα κάτω από το δίσκο που του έφερνε η γιαγιά τον καφέ. Έτρεχε ασταμάτητα, όπου υπήρχε πρόβλημα και πάντα κάποια λύση έδινε. Αγαπούσε τον άνθρωπο, γιατί ήταν και αυτός Άνθρωπος! Δείγμα της αγάπης του το πιο κάτω περιστατικό. Κάποιο απόγευμα είχε ακούσει ότι ένας κάτοικος της ενορίας του έχασε την μοναχοκόρη του. Έμαθε πού μένει. Έτρεξε κοντά στην πονεμένη μάνα και τον απαρηγόρητο πατέρα. Έμεινε μαζί τους όλο το βράδυ.

Δεν είπε σε κανένα ποιος ήταν (Εξάλλου ποτέ δεν έλεγε). Έκλαψε μαζί τους. Τους

είπε λόγια παρηγοριάς. Φεύγοντας, ο πατέρας της νεκρής παρακάλεσε τον άγνωστο ιερέα: «Θέλω μια χάρη από σένα. Εσένα σίγουρα θα σε ακούσει ο Δεσπότης. Όνειρό μου ήταν την κόρη μου να την παντρέψει ο Δεσπότης. Αφού τώρα είναι νεκρή, θέλω να της κάνει την κηδεία της». Φανταστείτε τη συγκίνηση των δύο γονιών, όταν στην εκκλησία αντίκρυσαν τον απλό παπά που βρισκόταν όλο το βράδυ μαζί τους στη θέση του Δεσπότη.

Κάθε πρωί πολύ πριν ξημερώσει, με τα πόδια ή με το λεωφορείο, ξεκινούσε για το δικό του πρόγραμμα. Μια επίσκεψη στο γηροκομείο της Αργυρούπολης, ένα πρωινό ξύπνημα στις φοιτήτριες (και μετά στους φοιτητές) του «Κολωνού». Το 1974 τον Οκτώβρη μετά την Τουρκική Εισβολή ο πατέρας Χρυσόστομος δημιούργησε ένα οικοτροφείο για Κυπρίες στον Κολωνό. Και δεν ήταν ένα απλό οικοτροφείο. Ήταν ένα σπίτι για μας στην Αθήνα με έναν πατέρα, έναν προστάτη δίπλα μας. Ερχόταν πάντα με φορτωμένα τα χέρια, μα, προπάντων, αγάπη για όλες μας στην καρδιά. Τί να πρωτοθυμηθώ; Τα τσουρέκια και το αρνί κάθε Λαμπρή; Την επομένη της γιορτής του που γέμιζε ο τόπος σοκολατάκια και γλυκά, τα έξυπνα αστεία του, τις συμβουλές του, τις αξέχαστες αγρυπνίες κάτω στο εκκλησάκι; Και μετά όταν στο οικοτροφείο είχαν εγκατασταθεί φοιτητές πόσες φορές ξυπνώντας δε βρήκαν το πρόγευμά τους έτοιμο.

[Συνεχίζεται]